

22882

Tante Leen

Een volksstuk in zes taferelen

door

Willy Schwartze van Putten

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **TANTE LEEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **WILLY SCHWARTZE VAN PUTTEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2018 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

TANTE LEEN	52 jaar
BUURVROUW STIEN	52 jaar
ARIE, ernstige man	35 jaar
ANNIE, zijn vrouw	35 jaar
LOU, knappe vlotte jongen	25 jaar
NEL, zijn vrouw	22 jaar
WILLEM, domme goede man	55 jaar
NEELTJE, net gewoon vrouwtje	50 jaar
OPOE, ondeugend vrouwtje	80 jaar
JOOP, vrolijk HBS joch	
Stem van een venter op straat	

Het stuk speelt in één decor: de gezellige kamer van tante Leen in de Amsterdamse Jordaan. Maar het kan met wijziging van enige namen evengoed in iedere stad of dorp van Nederland of België spelen.

EERSTE BEDRIJF

Een middag in 't voorjaar. Tante Leen en buurvrouw zitten te breien; op tafel staan 'n paar kopjes en theepot enz. Op straat roept een venter: "Mooje tullepe en hiejasinte"

LEEN: Fijn gehoor hè, as ze zo weer met die tullepe roepen. Echt voorjaar...

STIEN: Nou 'n mens leeft weer helemaal op en nou die schoonmaak achter de rug is met hier en daar 'n nieuw gordijntje is 't weer zo echt gezellig in huis.

STEM: "Mooje tullepe en hiejasinte"

LEEN: Heb je nog een nieuw valletje voor je keuken gekocht?

STIEN: Dat wou 'k net zegge. Vanmorge op 't hoekie. Anne van Arie kwam ook binne, wat ik in 't rood heb nam zij in 't groen.

LEEN: Ja, ze heb alles in 't groen in d'r keuken. Wat is 't toch netjes bij d'r hè!

STIEN: Of 't netjes is. Jammer dat ze mekaar niet verdrage. Niet dat ze ooit tege mekaar schreeuwe, dan most ik 't hore, want mijn kamer leit net onder haar kamer.

LEEN: Toch!!! Je doet net of 'k hier gistere pas bin komme wone en ik zit hier al 'n dikke dertig jaar.

STIEN: Ja, waar blijft de tijd. Ik zie jullie nog komme, jij met je grijze japon en Nelis met z'n blauwe pak. Jullie ware 'n knap paar.

LEEN: 'n Goed paar, twee mense die precies bij mekaar paste. Jammer dat we niet same oud mochte worde...

STIEN: Dat was zeker jammer.

LEEN: En toch ben ik dankbaar voor al die mooie jaren, want mooi ware ze. Ik heb motte vechte om 'r overheen te komme..

STIEN: Wat zag je d'r uit mens. As je zo doorgegaan was, was d'r niks van je overgebleve.

LEEN: 't Was ook zo onverwachts, de ene dag ziek en de volgende dag was 't al afgelopen. 't Was om gek te worde.

STIEN: Wat leefde de buurt met je mee, want iedereen wist wat 'n leventje jullie hadde.

LEEN: Dat hadde we zeker en de gedachte, dat 't niet mooier had kunne zijn, heb me over me verdriet heengeholpe. (*kijkt naar de foto op de schoorsteen*) Maar 'm vergete, nooit. Wat hadde we 't toch gezellig same...

STIEN: Gezellig! De gezelligheid kwam je bij de deur tegemoet. Daarom hadde jullie ook altijd anloop.

LEEN: Je begrijpt niet hoe zulke jonge mense als Annie en Arie hun

leve toch zo kenne verprutse. Dat zei Nelis ook altijd.

STIEN: Ken jij daar nou niks an doen? Praat nog 's met 'r.

LEEN: Praten, dat heb ik al zoveel gedaan, dat geeft niks. 't Is of ze doof zijn, alle twee. Nu, ik zal 's wat anders proberen.

STIEN: Ik geloof dat ze de trap opkomt. 't Is weer hommeles, ik hoor 't an d'r loop.

LEEN: Ja, ze is 't.

ANNIE: (*komt op, lusteloos*) Dag tante Leen, dag buurvrouw.

STIEN: Dag Annie..

LEEN: Zo kind, kom je 'n bakkie thee, hale? Gezelligheid kent geen tijd.

ANNIE: Waar kan je dat kope? Haal ik direct 'n pond.

LEEN: Dat is niet te koop kind, dat mot je zelf make.

ANNIE: Zeker met Arie?

LEEN: Ja, met wie anders?

ANNIE: (*bitter*) Laa me niet lache tante Leen, Arie en gezelligheid...

LEEN: 't Was toch 'n leuke jongen vroeger.

ANNIE: As kind misschien. Och tante Leen, U weet zelf toch wel dat 'r geen land mee te bezeilen is.

LEEN: 'n Vrouw mot geve en neme.

ANNIE: Onzin tante Leen. 'n Huwelijk kan je niet alleen goed make, je moet same wille. Iedere dag denk 'k "Nou vandaag 's geen ruzie" en zo is ie bove of daar heb je de poppe weer an 't danse.

STIEN: Jullie hadde nooit motte trouwe.

ANNIE: (*fel*) Ik zou geen ander moete.

STIEN: (*droog*) Dan mekaar maar doodpeste.

LEEN: 't Lijkt 'r soms wel op. Jullie konde nog beter schreeuwe as dat vervloekte gekop.

ANNIE: (*droevig*) Weet 'k tante Leen, maar dat kan ik niet en hij ook niet en dat is al twaalf jaar zo..

STIEN: Ik zou maar geen feest viere, as ik jullie was.

ANNIE: (*driftig*) Waarom niet?

STIEN: Wat valt 'r nou te vieren an twaalf en een half jaar ruzie.
(*Annie kijkt treurig*)

LEEN: (*langzaam*) Vin je niet, dat Arie d'r de laatste tijd slecht uitziet?

STIEN: Dat ziet ie zeker.

ANNIE: (*geschrokken*) Daar heb ik nog geen erg in gehad. Hij klaagt toch nergens over.

LEEN: Dat doet ie niet gauw, maar van al die ruzie en sagarijn krijgt 'n mens 't an z'n hart. Ik had 't 'r nog met de buurvrouw over toen jij binne kwam, nietwaar buurvrouw?

STIEN: (*knikt*)

LEEN: Ik was 'r de hele morgen beroerd van.

ANNIE: Waarvan?

LEEN: Ik kwam vanmorge 'n vrouw tege, waar ik nog mee op school gegaan ben. 'n Knappe meid was 't indertijd. Ze is al jaren de buurt uit, maar verlede jaar kwam 'k 'r tege. Ze was toen effe vijftig maar je zou d'r geen veertig gegeve hebbe. En vanmorge loop 'k op de Westermarkt en mens, 't is dat ze me ansprak, 'k zou d'r gewoon voorbij gelope hebbe. Ze leek wel zeventig... Heb ik 't je niet verteld buurvrouw?

STIEN: *(knikt)*

ANNIE: Hoe kwam dat mens ineens zo oud?

LEEN: Dat vertelde ze. Ik was d'r helemaal kapot van en 'k most maar steeds an Arie en jou denke. Nee, ik vertel 't je maar liever niet.

ANNIE: Hè tante Leen, wees niet zo flauw, ik ben toch geen kind meer. Is 't zo erg buurvrouw?

STIEN: Nou ik zou 't 'r maar vertelle tante Leen

ANNIE: Hoe kwam dat mens zo. Was ze van d'r man af?

LEEN: Ja, dat was ze. 't Was 'n stel net zo iets as jullie, gek op mekaar en toch mekaar geen haar toegeve.

ANNIE: Net as bij ons ja. 't Lijkt wel dat die ambtenaar op onze trouwdag gezegd heb: "Heb mekaar lief, maar maak 't mekaar zo moeilijk mogelijk."

LEEN: Ja net zo.

ANNIE: En verder? Kwam U d'r welles?

LEEN: Ja, maar niet dikwijls. Je komt niet graag ergens waar 't altijd ruzie is.

STIEN: *(laat breiwerk rusten en luistert aandachtig)*

ANNIE: Waar ging 't bij hun om?

LEEN: Eerst om de kindere. Toen die de deur uitware en d'r haast niet meer inkwame, ook al van de gezelligheid, ging 't om de kat of 't kanariepietje.

ANNIE: Hou op tante Leen, ik ken dat. 't Was gisteravond bij ons om 'n schoteltje dat ik brak. Hij dacht dat 'k 't expres deed en de hele avond maar koppe. Maar hoe ging 't verder met die twee?

LEEN: Zij was ook geen engel. As ie niks voor d'r meebracht was 't niet goed, bracht ie wel wat mee, had 't wat anders motte weze. In plaats van nou 's de goeie bedoeling op-prijs te stelle.

ANNIE: Ja zo gaat 't bij ons ook welles, as 'k eerlijk moet weze. En tante Leen, is ie toen bij d'r weggegaan?

LEEN: Zover ben 'k nog niet.

ANNIE: D'r was zeker 'n ander?

LEEN: Niks d'r van, hij was eve gek op d'r as Arie op jou.

ANNIE: Ja dat is ie en 't is toch eigenlijk jammer. Maar verder?

LEEN: Ze vertelde me dat 'n half jaar terug kregen ze 's avonds weer ruzie.. 't Was om iets dat nog te flauw is om over te prate. 's Avonds ging ze kwaad slape zonder een woord... 's Morgens wou ie 't nog goedmake, maar ze hield 'r kop stijf. Hij zei nog. Meid geef me toch 'n zoen, laat me nou toch zo niet weggaan. Je vermoordt me. Maar ze liet 'm zo gaan. Hij was nog niet om de hoek of ze had alweer spijt. Ze dacht: vanavond as ie thuiskomt.
(even pauze)

ANNIE: En tante Leen?

LEEN: 'n Uur later kwam z'n chef. Hij had op z'n werk 'n hartverlamming gekregen...

ANNIE: (angstig) Hou op tante Leen, ik word 'r koud van.

LEEN: Ja kind, voor zoiets sta je allemaal bloot. En as 't te laat is geeft graflope en bloemetjes brengen niks meer...

ANNIE: (nervus) Ik ga maar, tante Leen. Arie kan vroeg thuis komme en 't is zo ongezellig as ik 'r dan niet ben. Dag. (af)

STEM: Mooje tullepe...

LEEN en STIEN: Dag Annie.

STIEN: Mens! Waar haal je ineens dat verhaaltje vandaan, je had komediant motte worde.

LEEN: Had 'k 's geleze. Ik geloof dat ze onder de indruk was.

STIEN: Dat was ze zeker. Nou mot je Arie eigenlijk nog onder hande neme.

LEEN: Komt ook buurvrouw, maar denk 'r om, mondje dicht hè.

STIEN: Dat weet je, maar 'k neem 't je niet kwalijk dat je 't nog 's zegt. D'r hangt te veel van af.

LEEN: Daar komt Arie an.

ARIE: (steekt z'n hoofd door 't raam links) Dag dames, de schoonmaak achter de rug?

LEEN: Gelukkig wel. Kom d'r effe in, ik heb de thee klaar.

ARIE: Nou effe dan. (fond op) Bove glimt alles ook weer als 'n spiegel. (gaat zitten)

LEEN: (schenkt thee, in) 't Glimt bove altijd. Ze is nog maar niet helder die Annie van jou.

ARIE: En alles zelf naaie. Heb U die jurk gezien. 'n Lappie van nog geen tientje.

STIEN: Nou fijn hoor!

LEEN: Ze is d'r 'n prinses mee. Je ken d'r groos op zijn.

ARIE: Ben 'k ook... en toch.. (zucht) Ach jullie wete 't zelf wel...

LEEN: Ja 't is zonde en jammer. Ik heb 'r vannacht zo naar van gedroomd, ik zat 't juist an de buurvrouw te vertelle.

STIEN: Ja maar ik zou 't hem maar niet....

ARIE: Doe niet zo gek, drome is bedrog..

LEEN: Dit kan welles geen bedrog weze..

ARIE: Doe niet zo geheimzinnig tante Leen. Vertel op, ik ben niet zo gauw bang.

LEEN: Was je dat maar wel.

STEM: Mooje tullepe en hiejasinte...

LEEN: Fijn gehoor weer hè, 'n mens leeft helemaal weer op. Ik zou maar 'n bossie voor Annie meeneme.

ARIE: Krijg 'k 't misschien naar me kop.

LEEN: Is 't alweer zo laat?

ARIE: Ja en altijd om niks.

LEEN: Wees blij dat 't om niks is. Maar toch most je je schame. 'n Jonge gezonde kerel - 'n goed stuk brood, ken jij je vrouw niet gelukkig make?

ARIE: Voor me gezondheid ben ik iedere dag dankbaar, maar gelukkig... nee.

STIEN: Jullie hadde mekaar nooit motte hebbe.

ARIE: Toch zou 'k geen ander wille. D'r is voor mij maar één vrouw.

STIEN: Om te peste.

ARIE: Hè mens, zeg dat toch niet zo. Denk je dat 'k 'r zelf geen weet van heb, ik prakkizeer nergens anders over. As ik dan an jullie denk, tante Leen met ome Nelis - wat 'n leventje hadden jullie. Wat was daar toch 't geheim van tante Leen? Jullie hielden van mekaar maar dat doen wij ook...

LEEN: Wij lachte meer om alles. Jullie neme je eige en al die kleinighede te ernstig...

ARIE: Gelijk heb je tante Leen. Gisteravond was 't om 'n schoteltje. Hoe komt 'n kerel toch zo gek om z'n eige daar druk over te make? De hele dag heb ik tege me eige lope schelde.

STIEN: 't Benne zenuwe denk ik.

ARIE: Tuurlijk, maar hoe komt 'n mens zo idioot. 't Is jammer dat we geen kind hebbe.

STIEN: Hoe kan dat nou as d'r altijd ruzie is?

ARIE: We hebbe niet altijd ruzie.

STIEN: Valt me nog mee.

ARIE: Ruzie is 't eigelijk niet eens... Maar d'r gaan dage om dat we geen woord tege mekaar zegge en dat is nog veel erger.

LEEN: (*zucht*) Ik ben toch bang dat me droom nog 's uitkomt - en dan is 't te laat.

ARIE: Wat voor 'n droom? O ja, die van vannacht. Droomde U over ons?

LEEN: Ja en zo duidelijk. Annie had 'r nieuwe jurk met 'r witte tas en witte schoen en vrolijk dat ze was...

ARIE: En ik?

LEEN: Jij was d'r niet bij. Ze had 'n afspraakie zei ze.

ARIE: 'n Afspraakje? Ben je nou gek tante Leen? 'n Afspraakie met wie?

LEEN: Nou ja, ik droomde toch maar.

ARIE: Hè mens, je jaagt me de stuipen op me lijf. Zoiets doet mijn Annie toch niet.

LEEN: Ken 'n mens van tevore nooit wete. D'r zijn gekkere dinge gebeurd.

ARIE: (*driftig*) Maar ik zou zo'n knul z'n hersens inslaan.

LEEN: Daar kom je ver mee.

STIEN: (*droog*) Leeuwarden.

ARIE: (*springt op*) Tante Leen, geen d'r omheen gepraat meer, ik voel dat U me verdekt wil waarschuwen. Wat is d'r an de hand?

LEEN: Niks jonge. Zo waar as 'k hier zit... Ik heb 't echt gedroomd en drome is immers bedrog?

ARIE: As 'k 't wist kon 'k me d'r tegen wapene.

LEEN: Dat mot je altijd, tenminste as je zo'n, knap wijf heb. D'r zit geen haartje kwaad bij, maar 'k ben d'r welles tege gekomme dat ze liep te huile.

ARIE: Op straat?

LEEN: Ja, omdat ze 't thuis niet meer uit kon houwe. Jij had toen al in drie dage geen woord gesproke. Jij heb nog afleiding op je werk, maar zij zit alleen.

ARIE: Wat wou ze doen?

LEEN: Dat wist ze niet. Maar in zo'n toestand kan alles gebeure. Ik heb 'r toen met 'n zoet lijntje mee gekrege. Maar d'r mot 'r maares een de lucht van krije. Troosters genoeg, vooral voor zo'n knappe vrouw.

STEM: Mooje tullepe en hiejasinte..

ARIE: (*roept door 't raam*) "Hee wacht 's eve!" Ik zal 't toch maar wage tante Leen. (*angstig*) D'r is toch echt niks an de hand hè, want ik ben stapelgek op d'r.

LEEN: Zij op jou ook. Ga maar gauw naar d'r toe. (*Arie af*)

STIEN: Je had advocaat motte worde. Waar haal je 't vandaan? Ik hield me hart vast dat 'r weer 'n dooie zou valle.

LEEN: Welzeker ik maak 'r daar 'n stuiversromannetje van.

STIEN: Je liegt anders nooit.

LEEN: Nee daar heb ik 'n vreselijke hekel an. Maar nou most ik wel, 't was voor 'n goed doel.

STIEN: Wat ware ze allebei zenuwachtig hè.

LEEN: Beter nou as dat 't te laat is.

STIEN: Net zo je zeit. Ik ben zo nieuwsgierig of 't helpt. Maar ik mot voor me ete gaan zorge Leen.

LEEN: Ja 't is tijd Stien - eet lekker.

STIEN: 't Zelfde. *(af)*

LEEN: *(kijkt naar de foto)* Goed gedaan, Nelis!

DOEK

TWEEDE BEDRIJF

Volgende dag - zelfde tijd.

(Tante Leen zet de theepot klaar. 'n Oud opgedirkt vrouwtje komt voor 't raam)

OPOE: Wat 'n mooi weer hè Leen. 'n Mens zou met z'n eige uitgaan.

LEEN: Dat zou je zeker Opoe. Maar 'k zou maar eerst 'n bakkie thee komme drinke.

OPOE: *(fond op)* Nou graag as 't niet te astant is.

LEEN: Je weet je bent altijd welkom. Ga hier maar zitte. Nou nog 'n lekker bakkie, wat wil 'n mens nog meer.

OPOE: Gezellig Leen, bij jou kom 'k altijd eve graag. Ik heb 't met haar van bove weer an de stok gehad.

LEEN: Nou ja, maar jij bent ook zo lekker niet Opoe.

STIEN: *(komt op)* Nee Opoe, eerlijk is eerlijk. As we vroeger 't lef hadde om op jouw stoepie te bikkele, kreges we ijskoud 'n emmer water op ons test.

OPOE: Nou ja, maar dat is al zo lang gelede, dat zou ik nou niet meer doen.

STIEN: *(lachend)* Omdat we nou niet meer bikkele. Maar 'n aard is 'n aard ouwe.

OPOE: Ik heb de kaas nooit van me brood late ete, dat is waar.

STIEN: En Opa was ook niet gelukkig as ie onder de olie thuiskwam.

LEEN: Daar had je gelijk in, heb ik met Nelis ook nooit beleefd.

OPOE: Jouw Nelis, 'n betere vent bestond 'r niet.

STIEN: Nou en 'n lol dat ie had as Opoe zo vinnig was.

OPOE: *(lachend)* Ik dee 'r nog welles 'n scheppie bovenop om hem 'n plezier te doen.

STIEN: *(kijkt door 't raam)* Kijk daar 's Leen, daar komt Willem an met 'n bossie tullepe. Hij komt z'n anzoek zeker weer 's doen. Kenne we lache.

WILLEM: *(door 't raam)* Mag 'k 'r inkomme Leen? Ik wou je welles effe gesproke hebbe.

LEEN: *(lachend)* Kom d'r maar in, ik verleen net audiëntie.

WILLEM: *(fond op)* Hier heb je 'n blommetje, 'n mooie blom voor 'n mooie vrouw. *(buigt houtherig)*

LEEN: Dank je schone jongeling.

STIEN: Nou, brandschoon is ie geloof ik niet.

WILLEM: Och mens, dat borreltje heb 'k genome omdat dat nou

eenmaal hoort bij 'n aanzoek.

STIEN: Bij jullie in de familie zeker?

WILLEM: Ja, me grootvader heb me dikwijls verteld. Leen mag ik hier gaan zitten?

LEEN: Ben je nou helemaal gek, in Nelis z'n stoel! Hier neem die maar.

STIEN: (*lachend*) Ik geloof dat je nog niet veel opschiet as 'k dat zo bekijk.

WILLEM: Ik had 't over me grootvader. Die had 'm zo om toen ie om me grootmoeder kwam, dat ie al voor d'r voeten in mekaar zakte, voor ie nog 'n woord kon zegge. Toen hebbe ze 'm maar naar bed gebracht.

STIEN: Die begon meteen goed.

WILLEM: En toen me grootmoeder 'm kwam roepe vroeg ie d'r.

OPOE: En zei ze toen ja?

WILLEM: Ja, anders had 't me grootmoeder niet geworden, goochem.

OPOE: Och... stik vent.

WILLEM: Nou en me vader was nog wel bij z'n posetieve, maar dat was dan Ook maar net. Nou en ik...

LEEN: Jij... (*vrouwen lachen*)

ANNIE: (*komt vrolijk binnen*) Dag allemaal.

WILLEM: Kom d'r in meid, hoe meer ziel hoe meer vreugd. Wat vertelde 'k ook weer? O ja Leen, weet jij nog dat we afgesproke hadde?

ANNIE: (*verbaasd*) U en hij?

WILLEM: Kijk niet zo gek. Je denkt toch zeker niet dat ik zo gebore ben. Ik ben ook met de zuigfles groot gebracht.

STIEN: As je 't daar bij gehouwe had, was je nog 'n mooie jonge geweest.

ANNIE: Zijn jullie toen same uitgeweest..

LEEN: (*lachend*) Welnee, hij was niet op de afgesproke plaats en ik maar wachte. Ik zal toen 'n jaar of 17 geweest zijn en jij 20 niet Willem?

WILLEM: Ja en ik was toen scheepstimmerman in die tijd en toen ik binne was vroeg ik Leen of ze 'n avondje met me uitging. Wat was je toen 'n lekker dier meid. Nou en ze zei "Ja" en we 'sprake af om 8 uur op de Dam bij Naatje. Dat deeë toendertijd veel stelletjes.

LEEN: (*lachend*) Ik had me eige nog wel zo mooi opgedoft, maar geen Willem omdat ik dacht dat ie wel ieder ogenblik kon komme, wachtte ik tot kwart voor nege. (*hard lachen*) Toen ben ik hard

huilend langs de Keizersgracht naar huis gegaan.

ANNIE: *(tot Willem)* Dat snap ik niet en je was zo gek op tante Leen.

WILLEM: Of ik gek op 'r was. Ik droomde 's nacht van d'r.

ANNIE: Rare liefde, as je met d'r uit mocht was je d'r niet.

WILLEM: Ach meid, dat snap jij niet. Dat kwam allemaal door dat ene ongelukkige borreltje.

ANNIE: Och kom, een glaasie.

STIEN: Ja, zo groot as 'n aardappelepan.

WILLEM: Zo as dat gaat, kwam ik 's middags 'n paar varensgezelle tege en om de beurt gaffe me 'n borreltje weg.

STIEN: En dat bleef niet bij een keer...

WILLEM: Tuurlijk niet, 't werd hoe langer hoe gezelliger.

ANNIE: En toen was je 't vergete.,

WILLEM: Nee zo was 't niet. Ik zei: "Jongens, alles goed en wel maar ik mot vanavond om acht uur bij Naatje op de Dam zijn, want daar wacht Leentje op me." En de jongens beloofde me dat ze me d'r naar toe zouë brenge.

ANNIE: Toen ware jullie veel te laat.

WILLEM: Nee, zo was 't ook niet. We ware precies op tijd, maar we ware zo kachel dat we overal naar Naatje zochte... op de Munt. *(gelach)* En ik schoot 'n agent an en zei: "Ken U mijn ook zegge waar Naatje is gebleve?" Hij zei: "Die is vandaag juist met vacantie gegaan!"

STIEN: Je bent voor 'n hoop ellende gespaard gebleve, Leen.

WILLEM: Dat mot je nou niet zegge buurvrouw. As Leentje toendertijd met mijn getrouwd was, had ik nou niet zoveel gedronke. Ik wil me nog betere nou we allebei weer alleen staan. Hoe denk je d'r over Leen? As je "ja" zegt vraag ik jullie allemaal op de bruiloft.

LEEN: *(lachend)* Ga maar door met je zije sokke.

OPOE: *(bits)* Leen zou wel gek weze met zo'n dronkelap.

WILLEM: Ach mens waar bemoei je je eige mee! Ik vraag jou toch niet. Jij heb me altijd dwars gezete.

STIEN: Opoe niet alleen, we binne d'r allemaal op tege.

WILLEM: *(kwaad)* Dan zal ik jullie 's wat vertelle. As ik hier baas wor, blijve jullie allemaal van de vloer af, jullie...

LEEN: Nou Willem 't is weer mooi geweest, smeer 'm nou maar...

WILLEM: Maar ik kom terug, net zolang tot je "ja" zegt. *(af)*

LEEN: As Paas en Pinkster op een dag valt.

OPOE: Zoiets in je bed.

LEEN: Nog liever honderd vlooië.

STIEN: Hoe haalt ie 't in z'n harses.

LEEN: Wat had jij nou weer met je buurvrouw Opoe?

OPOE: 't Gaat om die rotkat.

STIEN: Dat grijze poesie?

OPOE: Poesie - poesie, 't is 'n gannef. Heb ie gistere 'n worst en vanmorge 'n biefstukkie van me opgevrete en dan mag je d'r nog niks van zegge.

ANNIE: Vroeger ware jullie toch zo groot met mekaar.

OPOE: Ware we ook jare lang, nog nooit 'n woord gehad.

STIEN: (*lachend*) Nou Opoe...

OPOE: Nou ja 'n klein woordje dan, maar toch niet zo 'as nou. Soms denk 'k welles an rattekruid.

ANNIE: (*schrikt*) Voor Uw buurvrouw?

OPOE: Ben je mal, voor die kat!

ANNIE: Dat zou gemeen zijn; 't mens is zo an dat beest gehecht... Kom ik ga boodschappen doen. Tot kijk... (*Annie vrolijk lachend af*)

OPOE: (*vinnig*) En dat wijf kletst over me in de hele buurt. Ik zie d'r soms ook welles met jou prate Leen.

LEEN: Ja mag ze, nou wordt ie nog goed! Ik ben met Neeltje opgegroeid, 'n best wijfie. Ze vindt 't ook beroerd dat twee bure mekaar in de hare zitte. En wat heb ze je niet bijgestaan toen Opa ziek was. Weke achter mekaar was ze in touw.

OPOE: Ja dat is waar. Ze is nachte niet uit d'r klere geweest.

LEEN: En zoiets mag je niet vergete, ook al is 't lang gelede.

OPOE: Ja maar die rotkat..

LEEN: 't Mens heb nooit 'n man gehad en jij wel twee. Mag zij nou ook niet 'n beetje gezelligheid hebbe.

OPOE: Als ie maar van me vlees afblijft.

LEEN: Dan let je d'r 'n beetje op. Sluit je 't weg, je heb toch 'n vliegekassie?

OPOE: (*nadenkend*) Ja dat zou 'k wel kenne doen.

LOU: (*'n knappe vlotte vent komt fond op*) Ha die Carme! Dag tante Leen, dag buurvrouw!

LEEN: Dag jonge.

STIEN: Dag Lou.

OPOE: Zo Lou wat zie je d'r weer keurig uit.

LOU: Vin je schoonheid. U weet nog steeds met de manne om te springe. Was 'k maar vijftig jaar eerder gebore.

OPOE: Nee ik vijftig jaar later, was ik nou pas dertig.

LOU: Zou je echt nog 's terugwille?

OPOE: Nou en of. Wat zou 'k. Maar wat geeft of je 't zo graag wil, ik blijf toch 'n oud wijf. Maar in me tijd.

LOU: (*lachend*) Nou ik heb van me grootvader welles verhaaltjes over U gehoord...

OPOE: (*schalks*) Jouw grootvader kan 't wete.

LOU: Hij zegt: "U was 'n knappe zwarte duvel" Waarom bent U eigenlijk niet met 'm getrouwd?

OPOE: Omdat 'k 'r maar één kon neme. Ik stond steeds in dubio: je grootvader of Frans en Frans was 'm net 'n slag voor.

LOU: Kreeg hij U 't eerst?

OPOE: Gevraagd hadde ze me al zo dikwijls. Nee dat was 't 'm niet. (*lachend*) Ik was 'n avond met Frans uit geweest en toen had ik geen keus meer.

LOU: (*lachend*) Toen was 't zo laat.

OPOE: (*lachend*) Juist, toen was 't zo laat.

LOU: Kijk, ze geniet nog van d'r ondeugende streke.

OPOE: Dat doe ik zeker. As 'k daar nog an denk voel 'k me weer helemaal jong. Wat ware de jongens toch verliefd op me, stapel ware ze.

STIEN: Maar Opoe...

OPOE: Verrek met je Opoe. Ik zie ze nog voor me al die jongens en wat danste we zaterdag 's avonds. Wete jullie dat ze me allemaal Carme noemde? Zo ben ik nog geschilderd ook, dat wete jullie en zo was 'k toen precies. Overal waar 'k kwam keke de manne naar me, niet alleen omdat ik 'n knappe meid was, maar d'r zat leve in me. De vrouwe ware jaloers op me, maar de manne... Wat 'n mooie tijd was dat.

STEM: Mooje tullepe....

LOU: (*roept door 't raam*) Hallo hier - ja rooie. (*betaalt. Geeft ze met 'n buiging aan Opoe*) Voor de eeuwig jeugdige Carme.

OPOE: (*straalt*) Nou is 't weer net of 'k je grootvader voor me zie, je lijkt sprekend op 'm. Hij was net zo knap. Ja 't is net of 'k 'm weer voor me zie.

LOU: Maar zonder snor.

OPOE: (*lachend*) Wat kon die snor prikke. Maar toen heette 't: 'n zoen van 'n man zonder-snor, is 'n ei zonder zout. Maar ik zie jou toch liever zo. Maar wat leuk van je die tullepe, dank je wel hoor. As 'k niet van die stijve bene had, zou 'k nog 's gaan danse. Maar ik zal ze gauw in 't water zette.

LOU: (geeft haar z'n arm) Mag ik Carmen naar huis brengen?

OPOE: (*terwijl ze lachend en gearmd met Lou af gaat*) Weer net as vroeger.

STIEN: Wat is 't toch een leuke vent, hij maakt Opoe nog stapelgek. Straks denkt ze nog dat ze weer achttien is.

LEEN: Laat 'r. Ze moet werkelijk heel mooi geweest zijn.

STIEN: En an de losse kant.

LEEN: Nou ja, wie praat daar nou nog over. Ze is tachtig.

STIEN: Dat spijt er genoeg en Lou is net zo. Daarom kenne die twee zo goed met mekaar overweg. An Opoe is niks meer verbeurd, maar voor Nel is 't toch gevaarlijk dat ie zo'n aard heb. Z'n vader was net zo.

LEEN: Dat is niet waar, hij heb meer de aard van me zuster. Die was bij al d'r ellende nog zo vrolijk. Lou is ook zo zonnig, hij houdt van de mense en de mense van hem; Is dat nou niet 't mooiste wat je van iemand zegge kan.

STIEN: Daar zal ik niks van zegge, ik ben zelf ook gek op 'm en wie niet. Maar ik heb 'm gistere met 'n meisje zien lope.

LEEN: Zolang ze nog lope is 't niet gevaarlijk.

STIEN: Nou maar ik zou me hand niet voor 'm in vuur durve steke.

LEEN: Dat ken je voor geen mens.

STIEN: Nou ja, je hoeft 'r niet kwaad om te worde. Zo bedoel ik 't niet. Maar jij zou toch ook niet graag wille dat 't misliep met die twee, en as ie naar één luistert is 't naar jou. Maar ik mot voor me ete gaan zorge. Ik neem maar sla en 'n paar eiere en 'k heb ook nog 'n beetje rijst van gistere.

LEEN: Lekker! (*Stien af*)

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto